

Závěr

Koalice a Úmluva

Na bitevní pole se sneslo ticho a spolu s ním i první nejodvážnější vrány, aby hodovaly na mrtvých, kteří padli v zemi nikoho. Nebylo zde vítězů ani poražených. Poslední střetnutí mezi Koalicí a Úmluvou bylo jen zakrváceným odrazem průběhu tažení už od samého jeho počátku. Z válečné výpravy se stala serie strategických přesunů, navíc přerušovaná jednáními o míru, poznamenaná nedůvěrou mezi spojenci na obou stranách a snahou všech zúčastněných vytěžit co nejvíce sami pro sebe. Nemohlo to ani jinak dopadnout. A bitva, která měla snad přece jen vše rozhodnout? Vždyť kdo do ní vlastně nevstupoval s úmyslem nevzít záhy nohy na ramena, nebo neobětovat druhá pro vlastní zájmy? Kdo v ní vlastně skutečně chtěl zvítězit?

Gryfí říše a nemrtví

Vojenské jednotky Gryfí říše se stáhly zpět k Ashwicku a byly rozpuštěny. Ač tažení nebylo korunováno vítězstvím, přesto jej nebylo možno vykládat ani jako porážku a počty mrtvých byly oproti předchozím válkám až ironicky nepatrné. Ale vzápětí přesto došlo k tomu, co bylo neodvratné - bylo třeba najít viníka. Inkvizitor Alarik ještě před koncem tažení veřejně obvinil královnu z paktování s nemrtvými a zpochybnil její vládu. Byla souzena v Ashwicku a ač, především zásluhou mágů, přizvaných jejím rádcem, nakonec osvobozena, zůstal na ní už stín podezření. Šlechtický sněm, později svolaný do Talonguardu, prohlásil tažení za zpackané, vinu bezostyšně připsal tragicky zesnulému Godrikovi a mezi řádky ještě prohloubil krizi důvěry v královnu. Zároveň obvinil církve z pokusu o převzetí moci a porušení zákonů, za což byla důrazně napomenuta a připomenuto jí uspořádání země. Alarika před hněvem vlastních představených zachránili jen vlivní přímluvci a jeho pokání. Rytířstvo na udělený políček reagovalo degradováním mnoha vojenských velitelů, včetně několika obvinění z velezrady, ač žádné neskončilo hrdelním rozsudkem. Obraz Gryfí říše popraskal, snad že byl až příliš dokonalý. Ale zatím je to jenom varovné zahřmění bouře v dálce. Je třeba rychle a rázně znovu ustavit moc nad celou zemí. Dokázat její jednotu, sílu a zacelit utrženou ránu, i kdyby měla být vypálena.

I nemrtví se z pole posledního střetu stáhli k Nadin-zakiru. Mnozí nekromanté hledali ve výsledku triumf nad nepřítelem, ale tací jako doktor Kaspar nebo sám Arantir dobře věděli, že jenom získali čas. Obstáli ve zkoušce. Ale od toho kdo obstál, je k vítězi ještě cesta daleká. Daleká a nejistá. Ztráty na obou stranách byly srovnatelné a tam kde praskaly švy Koalice, i Úmluva už hledala horkou jehlu. Přijde zima a po ní zase jaro. A při kom bude stát štěstěna příště? Přízrak arcilicha Sandra už se nevznáší nad nekropolí. Jeho intriky byly navždy zmařeny, avšak spolu s ním, pryč jsou také prastaré znalosti. Navíc i tajemná relikvie, jež měla vládnout nad životem a smrtí, padla do rukou Gryfí říše. Dílo, ač samotnou Ashou požehnané, našlo svůj konec v plamenech zažehnutých inkvizitory. Ó ne, tohle zdaleka není konec. To je teprve začátek. Ale jakou cestou se vydat. Figurek je na šachovnici mnoho a lehce může, kdo první po některé sáhne, ztratit vlastní ruku. Kdo udělá další tah? A jaký? Ubránění Nadin-zakiru paradoxně jakoby opět posílilo válkychtivou frakci mezi nekromanty, ač právě jejich politika nemrtvé přivedla až na okraj propasti, nad níž stojí. Ale co když... Nebo mají pravdu umírnění, jež žádají mír? Mír a hlavně čas, vždyť toho přece Asha svým věrným dopřeje víc než dost...

Divoké kmeny a mágové

Nejasné proroctví vstoupilo mezi mágy a divoké kmeny. Proroctví o konci světa a příchodu draka Ničitele. Prý samotného Kha-Beletha má nadejít čas. Předurčení, nebo jen snůška nesmyslů a heretických přání? Nikdo dodnes neví. Ale je tak, že o pekle se dál vyprávějí jen

pohádky pro děti, co nechtějí spát. Pravda, podivný tvor narodil se lidské ženě na Narkeshi. Napůl člověk, napůl zvíře. Ale možná právě proto, že nepřinesl na zemi ni zázrak, ni zkázu, stal se tím, co nakonec dalo poznat společnou řeč mágům i kmenům. Třebas je jen hříčkou osudu. Snad že věštba byla už od počátku nesmysl, snad že byla špatně pochopena...snad že už zásahem lidí či bohů ani nemohla být naplněna. Jisto je jen to, co je a víme. Tvor, dosud beze jména, tak nakonec našel domov v náručí šamanky Zaiden. Možná z něj jednou bude velký válečník, kdoví... A mágové? Ty čekalo trpké zklamání, když našli dalšího zrádce ve svých řadách, jenž propadl svodům černých umění. Faiz, jeden z pověstných hrdinů Stříbrných měst, zradil své poslání a mágové s těžkým srdcem vyhlásili nad ním ortel smrti, až bude dopaden. A on bude dopaden...

Hvozd a podzemí

Když probudil se před dobrým rokem hvozd Irollan, ještě nikdo netušil, že spolu s ním dostala možnost znovu nadechnout se i podivná a nepoznaná bytost. Korálová kněžka Kalindra, poslední z mořských elfů, následovnice dávno již zapomenuté bohyně vody Shalassy. Nalezla zastání a pomoc v Irollanu, aby mohla naplnit své poslání. Toužila vidět zase svůj národ kráčet po světě a cítit sílu Shalassy proudit potoky, řekami i moři celého světa. Jako tehdy, kdysi dávno... Ale zároveň tam, kde jedni hledali život, jiní rozplétali tajemství kruté smrti. Vlady nad Ristyrriem se chopil čarodějník Lethos, aby zhubil Irollan i všechny jeho spojence. Aby sám sebe vyzdvihl nad jiné, aby jeho národ byl opět silný a obávaný. Nebylo mu však dopřáno poznat triumf, po němž tolik toužil. Přišel čas, kdy minotauri zpřetrhali své okovy a Ristyrri, uvrhnutý do chaosu, už nedokázal odolat následnému útoku lesních elfů. Poslední zbytky přeživších, shromážděných kolem svého vůdce, se uchýlily pod ochranu Nadin-zakiru. A nakonec, z posledního vejce, konečně zrodil se pod rukama dryád a kněžky Kalindry ve hvozdu drak Kirin. Tvor snad ze samotného počátku věků, dítě Shalassy. Zatím ještě malý a slabý. Ale přece i tak jeho první řev stačil přivolat paní vod zpět, aby opět rozprostřela křídla nad Ashanem. Dvě sestry tak byly konečně po stovkách, možná tisících let, opět pospolu. Paní země a paní vod. V agonii zhynula jejich odvěká nepřítelkyně, Malassa. Naplnil se jednou provždy osud dračice temnoty, její čas skončil a spolu s ní i rodu temných elfů, jak byl znám.

A co že se mezitím dělo na Sigilu? V Gryfí říši, Grimheimu, Ygg-Chalu nebo...snad i ve zbytcích Hereshe? Daleko leží ty kraje, které byly, a pro mnohé i ještě stále jsou, domovem. Jisto jest, že mrtvolné ticho rozhostilo se v Ygg-Chalu a z města Konosu zbyly jen rozvaliny. Není více země temných elfů, není více tohoto národa. Nemrtví neměli slitování. Ale kde se vlastně vzali? Kdo a proč je vede? Grimheim stále zůstává v izolaci. Prý jakýsi podivný kult sílí v jeho sálech, prý trpasličí král sbírá vojsko k válce...

Svět balancuje na hraně ostří...mír nebo válka...kdo je spojenec a kdo nepřítel...rovnováha je tak křehká, stačí jen fouknout a...

Podzim 968 V.D - měsíc od rozpuštění výpravy

Narkesh - trůnní sál v Ashwicku

Mírové snahy lesních elfů a mágů měly nečekaný úspěch. Zástupci stran Koalice i Úmluvy, ale také několika dalších zainteresovaných zemí či uskupení zaplňovali skoro celý rozlehlý sál, aby brzy mohli připojit své podpisy k dohodě, o níž se už několik týdnů vytrvale jednalo. Říše se měla stáhnout z Narkeshe a vzdát se dobytých území. Ironie.

Supi se slétají na mršinu, pomyslel si Orlando, stojící vedle nápodoby zlatého trůnu na vyvýšených stupních. Z davu se oddělil a k rádci zamířil ve zbroji oděný holohlavý muž s knírem. Bertrand. Baron Bertrand, rytíř bez bázně a hany. Nebo taky podle některých „ten plešatý bastard“. Aby taky ne. Sám ho nesnášel. To on se podílel na svolání sněmu za Orlandovy nepřítomnosti. Obvinil Godrika, aby mohl z plných plic teď hlásat mír, lásku a nutnost odčinění hříchů i zločinů Gryfí říše. To jistě. Rád by sis sednul rovnou na zlatý trůn, vid’? Ještě uvidíme. „Můžeme konečně začít, rádce?“ „Jak vidíš, vznešený pane barone, královna dosud není přítomna.“ „V této záležitosti královna vůbec nemusí být přítomna, tudíž nechápu...“ „To se ani nedivím.“ „Cože?!“ Orlando zachoval ironický výraz. „Jen si nemysli, rádce. Ono na tebe taky dojde. Já vím, co jsi zač. Ale teď je konec, rozumíš?!“ „Vskutku?“ Bertrand se odvrátil, nehodlal ztrácet čas. „Vážení vyslanci,“ ruch v sále postupně utichal a jednotlivé skupiny zaujímaly svá místa, „není třeba jistě déle rokovat o věcech, na nichž byla již uzavřena shoda. I v nepřítomnosti královny, mám právo vyjádřit souhlas s dříve projednaným. Číním tak s vědomím, že takto můžeme v očích Elrathových odčinit zločiny, jichž jsme se pod nerozvážným vedením dopustili...“ Další projev přinejmenším rádci splýnul ve snůšku sra...morálně i fakticky pochybných žvástů.

Náhly výbuch otřásl celou citadelou, z několika oken se vysypalo sklo. Vyslanci začali chaoticky vstávat. I zpoza těžkých dvoukřídlých dveří do sálu dolehl křik a třesk zbraní, aby se záhy se rozletěly, až kování křisla o stěny. Do sálu začali vbíhat vojáci v rudých uniformách. Než se i jindy rázný Bertrand vzmohl na slovo, na vyslance už mířilo několik desítek hrotů šipek v natažených kuších. „Co...co to má znamenat?“ „Co bys řekl, že to tak asi znamená, náš hrdino?“ Hlas prodchnutý ironií a naprosto nezaměnitelný tón nemohl patřit nikomu jinému. Z elegantní čepele ve Freydině ruce na koberec pomalu odkapávala krev. Další měla na tváři a rozhodně nebyla její. „Jak se opovažuješ??“ zařval Bertrand. Freyda jakoby neslyšela. „Barone Bertrande, příteli mého otce...zrádce a vrahu. Zasraný hajzle. Ty budeš první.“ V úsměvu na její tváři bylo něco vpravdě děsivého. „Co? Co t... Orlando??“ Aristokrat stál klidně dál vedle trůnu. Na něj žádná zbraň nemířila. Freyda opsala mečem půlkruh: „Braň se.“ Bertrand hmátnul po meči, ale v jeho očích už si každý mohl přečíst výsledek. Byl dobrý. Jen jeho naděje mizerné. Čepele se několikrát střetly, když mu Freyda jediným švihem uťala ruku a vzápětí zabodla meč do krku. Ani nestihnul vykřiknout. „Chcípni.“ zašeptala mu, než vytrhla meč ze smrtelné rány. Baron se skácel k zemi. Zatímco zvenčí doléhaly zvuky boje, v sále samotném bylo jinak naprosté ticho. Vyslanci se ještě stále snažili překonat šok. Freyda pomalým krokem po stupních došla až ke zlatému trůnu. Pak se otočila a přejela celé shromáždění pohledem. „Mysleli jste si, že vám to projde. Tu slavnou smlouvu nechám narvat do držky vašim uťatým hlavám, které pošleme zpátky, kam patří, co vy na to?!“ Pořád bylo ticho. Orlando si všimnul, že se Freydě v očích lesknou slzy, ale hlas měla pevný. „Teď poznáte hněv Gryfí říše...vy, kteří jste nechali mého otce chcípnout jako psa. Hyeny. Vy a vaše zasraná politika. Báli jste se pekla? Já vám jedno dám... Odved’te je!“